

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Febronia virgo & mart. 15. Iunij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

ADOLESCENTIA S. FEBRONIÆ

Virg. & Mart. 15. Iunij. Surius

Tom. 3.

FEbronia Sibapoli apud Assyrios, à secundo ætatis anno in monasterio educata, præclaro Briennæ magisterio ad illustrem sanctitatis gradum adoleuit. Annis quippe octodecim, quibus intra cœnobijadyta vixerat, neq; viri alicuius, neq; mulieris in mundo versantis formam aspexit; neq; huius vicissim virginis vultum, quisquam, nedum eius nutrix, quam vis id lachrymans sæpè optârît aspicere potuit. Erat enim admirabili formæ elegantia hilariq; aspectu, ita vt oris eius venustas humano artificio depingi non posset. Porro Brienna multa sollicitudine distinebatur, vt Febroniam intactam serualet. Cum itaq; sorores reliquæ ab vnius diei vespera ad sequentis vesperinam horam ieiunarent, iussit Febroniam post duorum saltem dierum spatium comedere. Illa vero cum se tali corporis habitu præditam videret, ne tum quidem panem & aquam ad satietatem vsq; sumebat. Adhæc paruum quoddam scamnû, longum tribus cubitis, & vno palmo ac dimidio latum sibi curauit; in quo requiescebat quoties dormiendi tempus aduenerat. Interdum & in nudo solo carnes suas reclinabat. Quoties vero à diabolo nocturnis cogitationibus tentabatur, exurgebat, & multis cum lachrymis Deo supplicabat, vt diabolum tentantem à se profligaret: & statim

*Custodia castitatis.**Castitas.*

statim librum aperiens diuinas literas laboriosè legebat. Cum vero adolescens esset discendi cupida, adeò multa didicit, vt tatum discendi studium Brienna valdè admiraretur. In die igitur Parasceues omnibus sororibus illis ad ædem sacram conuenientibus, iubebat Brienna Febroniam velo tectam, propter mulieres nobiles, quæ illa die spiritualis doctrinæ gratia eodem conuenerant, diuina eloquia recitare. Cum vero Selenus atroci iniquitate iussu Diocletiani Imp. in Christianos defæuaret, iamq; Sibapolim aduenisset, licet aliz virgines communi consilio fuga sibi consulissent, Febronia tamen quantum corpore ægra, tantum animo & virtute robusta, hortatu Briennæ magistræ suæ ad martyrij agonem robur vigoremq; virtutis acuebat; Certanimum, ob formæ decus, aut inuolui coniugio, aut decorari martyrio. Itaq; multitudine ad spectaculum effusa Seleno sistitur, qui ad tantæ pulchritudinis aspectum posita sæuitia, magnis illam pollicitationibus Lysimacho Duci vxorem deposcit. Cui Febronia: Ego, inquit, ô Iudex thalamum habeo in cælis non manufactum, nuptias possideo indissolubiles: dotem habeo totum cæleste regnum. Sponsum igitur immortalem cum habeam, non patior cum mortali & corrupto homine copulari: quin etiam ne audire quidem possum quod polliceris. Noli itaque Iudex frustra laborare, neq; enim adulando quicquam

*Laudat
caelestes
nuptias.*

pro-

proficies, neque minis me perterrefacies. Au-
dijt hæc Iudex & magnopere indignatus, vestes
virginis discindi iussit, & laceris amictâ pañis,
cunctis spectantibus ignominia nuditatis con-
fûdi. Tum Febronia: Audi, inquit, iudex, licet
me etiam hoc panno destitutam omnino nu-
dam exhibeas, ego huiusmodi cõfusionem ni-
hili pendo. Vnus enim creator est maris & fe-
minæ. Itaq; nõ solum hoc æquo animo patiar,
vt vestibus exuar, sed ense obtruncari & igne
incendi cupio. Atq; vtinam digna sim pati pro
eo, qui pro me tâta sustinuit. At Selenus: Quo-
niam, ait, mulier ista aduersum ignis minas au-
daces se præbet, per quatuor corporis partes
illâ extendite, & infra ipsam ignem supponite,
simulq; quatuor milites virgis ei⁹ terga diuer-
berent ac dilanient. Id cû fieret & diutius vir-
go illa verberaretur, copiosus sanguis ex vtra-
que humeri parte in terrâ defluebat: ignis ve-
ro subter eius corpore succësus, viscera etiam
ipsa depascebatur, & oleo insuper magis exci-
tatus Febroniam omnino consumebat. Cum
autem horis pluribus virgo ipsa verberaretur
& combureretur, populus pro ea summis cla-
moribus iudici supplicabat; vt adolescenti
parceret. Cæterum ille nihilo minus desæui-
ens vehementius illam percuti ac torreri man-
dauit, quoad vidit eius carnes in terram de-
fluere. Tunc carnifices iussi destiterunt, e-
amq; mortuam esse existimantes extra ro-
gum deiecerunt, Porro Iudex dixit Febronię:

Qua-

*Fortitudo
animi.*

Qualisnam tibi visus est, primus palestræ con-
gressus? Tum illa: Ex primo, inquit, cōgressu
didicisti me inuictam esse, & tormenta tua cō-
temnere. His auditis Selenus dixit: In ligno il-
lam suspendite, & ferreis pectinibus eius late-
ra dilaniate, ignemq; rursus admouete, vt ossa
etiam comburantur. Statim igitur carnifices
ceperunt pectines, & ita eam laniârunt, vt car-
nes ipsæ vna cum sanguine in terram decide-
rent. Admouerunt etiam ignem quo vel ipsa
viscera comburebantur. Febronia vero oculis
in cælum erectis: Veni, inquit, Domine in au-
xilium meum, & ne derelinquas me in hac ho-
ra. His dictis conticuit, quamuis igne valde v-
reretur. Multi vero spectatores non ferentes,
tâtam crudelitatem à spectaculo aufugerunt.
Alij summis clamoribus contendebant, vt ig-
nis ille tolleretur. Amoto igitur igne cum ad-
huc in ligno Martyr penderet, rursus eam cœ-
pit interrogare. Sed cum ea respondere non
posset, iussit eam è ligno depositam palo alli-
gari, & linguam eius amputari. Exemit mox
linguam Febronia & nutu significabat carni-
fici, vt eam amputaret: at turba id vetante, iu-
bet ei dentes eradicari. Cum decem igitur &
septem euulsi essent & sanguinis riui in terram
defluerent, rursus Febroniam Selenus interro-
gat, num dijs tâdem sacrificare in animum in-
duxerit. Cui illa: pessime & scelestissime se-
nex, tu viam meam impedire studes, neq; siñis
me ad sponsum meum accedere? Festina quam
maxi-

maximè potes ex huius mei corporis luto me eripere, quoniam amator meus Christus me exspectat. Tum Selenus: Omnino, inquit, ense & igne corpus tuum delebo, iussitque carnificem mammas eius secare. At illa erectis in cælum oculis voce magna dixit: Domine Deus meus, aspice violentiam quæ mihi affertur. Veniat anima mea in manus tuas. Neq; amplius locuta est. Præfectis igitur mamillis, vulnera eadem igni aduruntur. Cum vero diutius combureretur & ignis vsq; ad eius viscera penetraret, turbæ ipsæ tam crudele facinus spectantes maxima ex parte à spectaculo illo discesserunt, clara voce Diocletianum & eius deos execrabiles esse testantes. Tunc Febronia à palo dissoluta humi viribus destituta corruit. Dein iacenti vtramque manum ac dexterum pedem amputari mandauit. Quo peracto Febronia toto corpore contremiscens, licet iam iam defectura esset, dabat operam, vt alterum etiam pedem ligno superponeret, cupiens eum amputari. Cumque id cerneret iudex: Videtis, inquit, impudentis mulieris pertinaciam, & multo furore accensus carnifici dixit: Seca & alterum. Tandem Febronia cum per horas aliquot animam egisset, amputatis ceruicibus ad cælestes thalamos ouans commigravit. Selenus vero tot scelerum & immanitatis architectus cum mæstus domi obambularet, mox tanquam taurus aliquis immugiens, in vnam è columnis prætorij insilijt,
O & ca-

& capite confracto miseram animam exhalavit.

MARTYRIUM S. QUIRICI TRIENNIS
pueri 16. Iunij. Surius Tom. 3.

BEata Iulitta, Diocletiano Imperatore persecutionem moliente, vnà cum sanctissimo puero Quirico Tarsi cōprehensa, Alexandro homini improbo & crudeli sistebatur, Quæ cum seipsam magna voce Christianam esse testata fuisset, venerandum suum filium qua erat pietate, proprijs manibus tradidit ad holocaustum. Quamobrem atrocissimus ille Iudex, qui cum Deo bellum gerebat, iubet infantem auferri ab eius vlnis, ipsam autem nudam nervis bubulis flagellari. Atq; mater quidem, lictoribus in ea cædenda laborantibus immaniter lacerabatur supplicijs: indignabatur vero, vt est consentaneum, & vociferabatur, & ægrè ferebat filius. Quem quidem Tyrannus, cum mira puerilis formæ venustate caperetur vi auellit ab vlnis maternis: eumq; suis imponens genibus, & sensim palmis caput eius demulcens, sed etiam impuris labris castissimum impurissimus exosculari aggrediens, blandimentis suis incantare satagebat. Attende, dicens, fili mi suavissime, fili formosissime, attende mihi tuo patri. Audi o scite & chare fili & intellige: hanc autem veneficam & impiam, vt quæ violenta sit morte peritura, & dijs inimica, expellens, nobiscum
 sua